

Iru Hooldekodu direktor Jaanika Luus (Tallinn): võtame kriisist kaasa lihtsad head sõnad ja südamliku toetuse

1991. aasta suve hakul lugesin suure huviga sotsiaalpedagoogika eriala tutvustust äsja nime vahetanud Tallinna Pedagoogikaülikooli stendilt. See paelus mind kohe. Sõbranna mahitusel plaanisin minna kehakultuuri teaduskonda, kuid sealsamas stendi ees muutsin oma otsust. Soovisin õppida sotsiaaltöötajaks. Võin panna käe südamele – ma ei ole seda kordagi kahetsenud.

See võib kõlada triviaalselt, kuid kriisist soovitan võtta kaasa lihtsad ja head sõnad, südamliku toetuse ja naeru. Ei ole vaja tõmmata iga pisiasja peale käsi rusikasse ja tormata lahingusse. Vähendame mõttetut bürokraatiat ja keskendume tulemustele. Mulle meeldib Eesti sotsiaaltöö *grand old man*’i Valter Parve mõte, et kui Eesti suuruses riigis midagi töötab, siis see juba ongi tõendus põhine. Parim tõe kriteerium on praktika.

Jaanika unistus: Olen vahel natuke skeptiline loendamatu arvu koosolekute, töögruppide ja projektikohtumiste tulemuslikkuses ja vahel plaanin salamahti mõnel mitte osaleda ja lihtlabaselt tööd teha. :) Kuid siis tabab mind sisemine süütunne läbisegi lootuskiirega, et võib-olla see kohtumine, töögrupp, ajurünnak on just murranguline ja hoolekanne saab just sellest väikse arengutõuke. Ja unistan, et hoolekanne areneks.

Lemmiktsitaadid:

- Kui on musta masenduse päev, siis meenutan Jaan Krossi lauset: „*Kas karussell on edasiliikumise vahend?*”
 - Sotsiaaltöö väärtustamisel soovitan noortel kolleegidel jätta meelde Pärsia luuletaja ja õpetlase Ahmad Džami sentents: „*Mitte amet ei õilista ega ülenda inimest, vaid tänu inimesele muutub amet õilsaks ja ülevaks*”. See on minu moto sotsiaaltööd tehes.
-